

NÊN HAY KHÔNG NÊN VỀ VIỆT NAM... (thăm, gửi tiền, du lịch, đầu tư, làm từ thiện...)

Hầu hết những người Việt Nam phải bỏ quê cha đất tổ cùng thân nhân trốn chạy ra nước ngoài trước hay sau ngày cộng sản chiếm miền Nam vào tháng Tư năm 1975 đều được quốc tế coi là người tỵ nạn chính trị, vì họ không muốn sống hay không thể sống dưới sự cai trị hà khắc và độc tài của đảng cộng sản Việt Nam. Do đó, khi đã trốn chạy ra khỏi lãnh thổ và lãnh hải Việt Nam họ được Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc cũng như các nước trong thế giới tự do giúp đỡ và đón nhận. Tuy bản thân họ không còn sống ở Việt Nam nữa, song thân nhân của họ hiện vẫn còn đang sống đói khổ lầm than dưới sự cai trị tàn bạo của đảng cộng sản Việt Nam. Vì thế, mối liên hệ giữa họ và thân nhân của họ ở Việt Nam không dễ dàng gì để có thể cắt đứt hoàn toàn được.

Nói thế có nghĩa là người Việt tỵ nạn cộng sản ở nước ngoài vẫn còn có một trách nhiệm nào đó đối với thân nhân và đồng bào của họ nơi quê nhà. Vì thế việc khuyến bảo hay yêu cầu họ ngưng thăm viếng, ngưng gửi tiền về giúp đỡ thân nhân, v.v. ở Việt Nam có thể bị coi như là trái với luân thường và đạo lý của người Việt Nam.

Nguyên là một người lính trẻ của VNCH và nay là một công dân già của Hiệp Chúng Quốc, tôi nghĩ là sự đòi hỏi này có lẽ là hơi quá đáng. Thậm chí còn có một vài người tỏ ra nặng lời với những người tỵ nạn Việt Nam này là phản bội, là Việt gian, là tay sai đang thực thi nghị quyết số 36 của bộ Chính Trị đảng CSVN, v.v.

Song sau khi suy nghĩ kỹ một chút, rồi tham khảo thêm ý kiến của một số vị tỵ nạn cộng sản khác đã phát biểu tản mạn trên mạng internet về đề tài này, tôi lại thấy nó cũng có lý đấy. Bây giờ tôi xin phép trình bày sơ lược về những lời phát biểu của một số vị tỵ nạn mang tính chất hỗ trợ cho lời yêu cầu này để quý vị nghe xem có lọt lỗ tai không?

Trong một bài viết có tựa đề là “**Thư gửi con cháu**” ngày 01/05/2011 tác giả Nguyễn Văn Phú, giáo sư toán nổi tiếng của trường trung học công lập Chu Văn An và cũng là hiệu trưởng trung học tư thục Hưng Đạo ở Sài Gòn trước năm 1975. Trong lá thư này có một đoạn ngắn ông Phú đề cập đến việc về thăm Việt Nam với lời lẽ như sau:

“Có vài vị hỏi bố mẹ đã về thăm Việt Nam chưa. Câu trả lời là chưa, vì lý do sức khỏe. Đã có rất nhiều người về Việt Nam, mỗi người có một lý do, mỗi người có một mục đích, mỗi người có một cách nhìn! Về để săn sóc cha già mẹ yếu, thăm nuôi người thân, về để sửa sang phần mộ tổ tiên, về để giảng dạy cho sinh viên, để nhìn lại quê hương, những điều ấy là chính đáng. Về để cứu trợ nạn nhân của các thiên tai, giúp đỡ đồng bào nghèo

túng mà không vì danh lợi cũng là việc tốt. Về để ăn chơi, để du lịch rẻ tiền, để cầu danh lợi, để xin vài tấm bằng khen, thì không nên.”

Trong một bài viết có tựa đề là “**Lời Dặn Con**” trên mạng internet, Bác sĩ Trần Mộng Lâm đã nêu ra **10 lý do để khuyên bảo các con và cháu của ông không nên về Việt Nam để thăm viếng hay du lịch**. Những lý do mà Bác sĩ Lâm nêu trong bài viết này có lẽ không được nhẹ nhàng, bóng bẩy như những định lý hình học phẳng hay không gian của giáo sư Phú mà chúng lại như những mũi kim chích sâu thẳm vào da thịt của bệnh nhân.

Dưới đây là 10 lý do Bác sĩ Lâm khuyên trực tiếp các con của ông nói riêng và gián tiếp tất cả người Việt tỵ nạn ở hải ngoại nói chung:

1) Các con đừng bao giờ về Việt Nam du lịch: Gia đình chúng ta bỏ nước ra đi vào năm 1978, khi đó các con chưa ra đời. Ngày 30 tháng 4 năm 1975, Bỏ mất nước, đại gia đình chúng ta khánh tận, sau đó bỏ vào tù.

Ngày 30 tháng tư rõ ràng là một ngày đen tối cho người Miền Nam, ngày Quốc Hận, Tổ Quốc mất vào tay một nước láng giềng hiếu chiến là Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, một nước cộng sản. Mới đây, tại Canada có một đạo luật gọi ngày 30 tháng tư là Ngày Tìm Về Tự Do. Đó là một đạo luật không thể nào chấp nhận được đối với đại đa số dân Miền Nam. Các con phải biết điều đó và đừng bị chi phối bởi những bào chữa khôn khéo đánh lạc dư luận. Ngày 30/04 là ngày Miền Nam mất nước, chỉ có thể mà thôi.

2) Các con đừng về thăm Sài Gòn, thành phố mà bố đã trải qua suốt đời niên thiếu. Thành phố này ngày nay mang tên một kẻ ấu dâm, tội mà cả thế giới lên án và kẻ phạm tội phải ngồi tù, dù chúng là người có chức sắc cao đến thế nào, ngay cả các ông linh mục, các ông Tổng Thống.

3) Các con đừng về Việt Nam du lịch, vì các con sẽ mang tiền của đóng góp cho một chế độ tệ hại.

4) Các con đừng về Việt Nam du lịch, vì với đô la các con có, các con có thể mua tất cả, từ mũi kim, sợi chỉ, đến thân thể một người đàn bà, nhưng đừng làm thế, tội lắm.

5) Các con đừng về Việt Nam du lịch, vì ở đó bây giờ toàn những chuyện giả dối, người ta có thể vu oan giá họa cho các con về bất cứ tội gì.

6) Các con đừng về Việt Nam du lịch, vì khi trở về, các con có thể bị ảnh hưởng và nói năng thô lỗ, chứ thề tục tĩu.

7) Các con đừng về Việt Nam du lịch, vì ở Việt Nam bây giờ có 2 loại người bị dân chúng ghê tởm là công an và bác sĩ. Công an thì không nói làm gì nhưng bố là bác sĩ. Bố không muốn khi trở về, các con nhìn bố với một ánh mắt khác.

8) Các con đừng về Việt Nam du lịch, vì các con có thể chết oan khi sang đường, với cách mà người ta lái xe, lái mô tô, không tuân hành luật lệ đi đường nào hết.

9) Các con đừng bao giờ về Việt Nam du lịch, vì các con sẽ bị sốc nặng giữa các khoảng cách giàu nghèo, trong các tiệm ăn, các con sẽ thấy bọn tham nhũng khoe của lố lăng, ngoài đường phố, các con sẽ bị quấy rầy với những kẻ ăn xin, các em bé bán vé số, các người không nhà không cửa nằm lênh khênh trên các lề đường, và các cụ già vẫn phải lê lét kiếm ăn giữa các phố phường bụi bặm.

10) Các con đừng về Việt Nam du lịch, vì ở đất nước đó, đâu đâu cũng có hình, có tượng Hồ Chí Minh, kẻ bán nước cho Tàu. Phải cúi đầu tôn kính tên ấu dâm này, thà chết còn hơn.

Trong một bài viết trên mạng khác có tựa đề là “**Đã Quên Sao?**” tác giả Người Phương Nam đã kể một câu chuyện mà tác giả đã nghe được trong khi chờ đến lượt mua bánh mì, giữa hai phụ nữ Việt Nam tại Úc hỏi thăm nhau sau dịp Tết Bính Thân 2016. Bà này hỏi bà nọ:

“Lâu quá không thấy bà đi chợ, bộ đi Việt Nam hả?”

“Ờ, tui về VN trước tết cả tháng lận. Đáng lẽ chưa trở qua đâu nhưng mới đây con nó kêu về nói bộ An Sinh Xã Hội gửi giấy ‘hỏi thăm sức khỏe’. Tui về ló cái mặt ra cho nó thấy rồi vài bữa trở qua bên nữa. Ở đây buồn quá, về bên chơi cho vui cái tuổi già. Việt Nam bây giờ tiến bộ lắm, nhà cửa đầy đủ tiện nghi, xe cộ có máy lạnh, khách sạn 5 sao, sang còn hơn ở ngoại quốc, cái gì bên Úc có là ở bên cũng có. Ăn uống cũng vậy, nhà hàng lênh khênh, đồ Tây, đồ Tàu, Mỹ, Úc, Hàn, Nhật, Thái, Ấn, v.v. không thiếu nước nào. Đặc biệt đồ biển tươi trong, tôm cá nhảy soi soi chớ không phải đông đá như bên này.”

Sau khi nghe hết câu chuyện của hai bà ty nạn cộng sản tại Úc trao đổi với nhau, tác giả Người Phương Nam đã có những nhận định cay nghiệt như sau:

“Nghe bà ta nói mà tôi cảm thấy bất mãn lẫn chua xót dùm cho chính phủ Úc ân nhân, đã làm ơn còn mắc oán. Tôi không hiểu sao bà lại có thể hui hui tự đắc nói như vậy mà không chút áy náy ngượng miệng.

Chẳng lẽ bà đã quên là bà từ đâu chạy tới đây rồi hay sao?

Chẳng lẽ bà không còn nhớ tại vì sao, nguyên do nào bà có mặt ở nước Úc này?

Chẳng lẽ bà đã quên hết những kinh nghiệm xương máu dưới chế độ cộng sản phi nhân, những thống khổ đọa đày, những áp bức kềm kẹp, bóc lột tận cùng xương tủy của bọn độc tài đảng trị khiến bà không chịu đựng nổi nên phải liều mình vượt thoát ra đi bất kể sống chết thế nào.

Chẳng lẽ bà không còn nhớ gì đến chuyến vượt biển kinh hoàng, những ngày đêm đói khát lênh đênh trên biển cả bao la mịt mù vô tận, giữa bao hiểm nguy rình rập bủa vây, nào là sóng gió bão bùng, nào là hải tặc cướp bóc hết lần này đến lần nọ tưởng chừng như không còn mạng tới bờ.

Nhưng may mắn thay cho bà, cuối cùng bà đã cập bến tự do.

Nước Úc đã nhân đạo mở rộng vòng tay đón tiếp bà, đã cứu mang bà, cho bà hưởng mọi quyền lợi như người dân bản xứ, cho con cái bà có cơ hội phát triển, vươn lên và thành đạt như tất cả những con dân được sinh ra và lớn lên trong một thế giới tự do, một xã hội có luật pháp, có nhân quyền.

Và giờ đây khi bà tới tuổi hưu trí, chính phủ Úc lại còn tử tế phụng dưỡng bà trọn đạo như bà là mẹ già của họ bất kể bà có đóng góp gì cho nước Úc này hay không trong đời tỵ nạn của bà.

Quê hương ai chẳng nhớ chẳng muốn về, nhưng nếu về thăm thân nhân, bằng hữu, cảnh cũ làng xưa vì tình quê nung nấu trong lòng thì còn có thể hiểu được, thì còn ráng dầy mặt bám bụng mà về một vài lần cho thỏa lòng thương nhớ đất tổ quê cha. Nhưng đang này bà cứ đi đi về về như đi chợ, ở Việt Nam nhiều hơn ở Úc chỉ vì muốn du hí muốn hưởng thụ, vô hình chung bà đã tiếp tay làm đầy thêm túi tiền cho bọn chóp bu cộng sản vốn không thể đội trời chung với bà. Mía mai thay! Một nơi mà ngày xưa bà cho là địa ngục trần gian không thể sống, bất cứ giá nào cũng phải cao bay xa chạy thì giờ đây bà lại hớn hờ quay đầu về ca tụng, coi đó là thiên đường. Dĩ nhiên là thiên đường vì bà đang có đồng đô Úc trong tay. Nếu như chính phủ Úc cúp trợ cấp cho bà thì bà sẽ ra sao? Ở xứ này, bệnh hoạn vô nhà thương không tốn một đồng xu từ A tới Z. Còn thiên đường cộng sản từ A tới Z đều phải nộp thủ tục đầu tiên. Tội cho dân nghèo, tiền đâu mà làm thủ tục đầu tiên để được cứu chữa! Ngay cả bà, không khéo bà đổ bệnh thành linh, chắc chắn bà phải chạy bay về đây chữa bệnh thôi chớ ở đó chịu tiền sao cho thấu.

Nếu bà cho là Việt Nam ngày nay đáng cho bà sinh sống thì bà hãy ở hẳn bên đó đi và đừng lợi dụng quốc tịch Úc, dùng đồng tiền cấp dưỡng của chính phủ Úc để thủ lợi mua vui cho bà. Như vậy mới không hổ mặt bà và công bằng cho nước Úc.

Bà chỉ thấy cái vỏ hào nhoáng mị dân bề ngoài chớ có biết đâu thực chất bên trong trống rỗng. Cả một bề lũ gọi là chính quyền, lãnh đạo chỉ giỏi đàn áp, tham nhũng vơ vét làm của riêng, mạnh ai nấy đầu tư ở nước ngoài thủ thân dọn đường chạy. Dân đói mặc dân.

Chẳng ai có lòng thương nước thương dân, đặt lợi ích của toàn dân trên hết để cải thiện công bằng trật tự xã hội, ổn định đời sống cho dân nhờ. Dân giàu thì nước mới mạnh. Đàng này, cái nghèo đói đã khiến con người chỉ nghĩ đến làm sao kiếm miếng ăn, từ chỗ đó sinh ra lươn lẹo mánh mung, trộm cướp, giựt dọc, giết người một cách ác độc vô cảm vô nhân tính. Xã hội càng ngày càng loạn, luân thường đạo lý càng xuống dốc thì đất nước càng sớm đi đến chỗ diệt vong như là từ vua tới dân, mạnh ai có tiền cũng chỉ biết ăn chơi hưởng thụ mà không biết xây dựng, củng cố hay bảo vệ giữ gìn thì sớm muộn gì cũng vào tay ngoại bang thôi.

Người trong nước đã thấy vận mệnh của Việt Nam cho nên ai có khả năng cũng tìm đủ mọi cách để ra khỏi nước thì tại sao bà lại lợi ngược dòng. Cái vị thế của bà, một công dân Úc ai thấy cũng ao ước thềm thuồng nhưng sao bà không biết quý, có phải là nghịch lý lắm hay không?

Mỗi người có quyền tự do riêng, muốn làm gì thì làm nhưng cũng nên lựa chọn, lựa chọn đạo lý làm người hay lựa chọn vong ân bội nghĩa, vô ý thức!”

Cũng trên mạng internet, tôi còn đọc được một số các bài viết về nhận định khá chua chát của một vài người Mỹ đối với việc người Việt tỵ nạn trên đất Mỹ gửi tiền về Việt Nam:

Trong một bài viết trên mạng vào ngày 3/11/2012, tác giả Tiên Nguyễn có thuật lại một cuộc đối thoại của ông với một ông hàng xóm người Mỹ:

“Hôm qua ông hàng xóm của chúng tôi, Dr, George (PhD) nhân viên chính phủ liên bang làm ở GAO [1] nói với tôi ‘Cơ quan GAO chúng tôi ước tính mỗi năm người Việt các anh (you, Vietnamese) đổ tiền về Vietnam khoảng 18 tỷ dollars, qua các ngả du lịch, chuyển ngân và đầu tư...’

Những số tiền mặt (cash, pocket money các anh đem về chính phủ tôi (my government, not yours) không kiểm soát được. Ông nói tiếp: ‘Vài ngày trước đây một số người Việt các anh thỉnh cầu (petition) chính phủ tôi (my government) dùng áp lực tài chính và kinh tế đối với nước Việt Nam để đòi hỏi một vài điều cho các anh, mà các anh có thể, nhưng không thể tự mình làm lấy. Các anh uơu hèn (You coward rats). Tại sao suốt lịch sử các anh cứ phải ỷ lại vào người ngoài. Cho tôi biết các anh là loại người gì? (Tell me what kind of people are you?’”

Trong một bài viết khác được post lên mạng vào ngày 18/02/2014 có tựa đề là: **“Hãy mở mắt to mà đọc!!! Sự thật mất lòng”**.

Trong bài viết này tác giả Hải Nguyên cho hay là vào dịp vợ chồng ông tham dự buổi “Monthly-Neighborhood-Get-Together-Buffer-Dinner” một nhân viên chính phủ liên bang cao cấp người Mỹ da trắng nói với ông rằng:

“Một mặt các người Mỹ gốc Việt hợp tác khăng khít (*closely co-operate*) về kinh tế và tài chánh với chế độ ‘kẻ thù’ của các anh qua việc các anh đổ 18 tỷ đô la về Vietnam hàng năm qua ngả du lịch, chuyển ngân, du hí, và đầu tư (Note: Wells Fargo Bank có đủ tài liệu cấp cho GAO).

Mặt khác, một số tổ chức cộng đồng (*a certain number of your community organizations*) các anh nộp thỉnh cầu (*petition*) chánh phủ Mỹ xin dùng áp lực kinh tế với Vietnam để đòi cho các anh vài điều mà các anh có thể tự làm lấy, nhưng chính hành động của các anh (*hợp tác kinh tế với chế độ thù nghịch*) rồi các anh phản lại thỉnh cầu của các anh. Các anh là lũ hề (*you, bunch of comedians*).”

Cũng trong dịp Monthly-Neighborhood-Get-Together-Buffer Dinner này, ông Hải Nguyễn còn nói có một bà bác sĩ Sue (OB GYN) da màu chĩa vô rằng:

“Chính BS Martin Luther King là người đã đấu tranh cho chúng tôi có nhân quyền, tự do, bình đẳng. Chúng tôi phải tự giành lấy bằng mạng sống. Chúng tôi không nộp thỉnh cầu tới chánh phủ như bản chất ý lại của các anh vừa làm. Các anh biết việc làm nào bẩn thỉu, các anh muốn người khác làm cho mình (*Your dirty job you want somebody else doing it for you*). Nếu không có BS King, người Mỹ gốc Việt các anh ngày nay chẳng khác gì người Tàu qua đây lao động đường xe lửa hoặc giặt ủi. Ai muốn có gì, phải tự tranh đấu giành lấy.

Ở Mỹ có câu nói không ai cho ai ăn cơm thí (*there is no free lunch*). Những người dân ở Việt Nam uơ hèn (*coward rats*) không dám tự mình giành lấy bình đẳng, tự do, nhân quyền. Nước Mỹ không thể cứu giúp một dân tộc uơ hèn (*a nation full of coward rats*) nếu họ không tự cứu họ trước (*we only help those who help themselves*).”

Ông Hải còn cho biết thêm rằng, cũng vào bữa cơm chung để tỏ tình láng giềng với nhau hôm ấy, Ông Tom chủ văn phòng bất động sản Century 21, còn phân tích mang tính chất vừa ca tụng mặt sạt người Việt ty nạn trên đất Mỹ rằng:

“Cũng như mọi cộng đồng thiểu số khác. Họ (người Việt) có 3 loại người:

***Loại 1** cực kỳ thông minh đóng góp rất nhiều cho xứ sở này (*their adopted land*). Tôi biết có tới hàng ngàn người Việt là quân đội Mỹ cấp tá, BS, Kỹ sư, Giáo sư, Bác học. Điển hình (*a case in point*) cách nay 6-7 năm tôi đã đọc Newsweek Magazine, ký giả lão thành (*renowned journalist*) George Wills viết 1 bài dài về 1 bà bác học Vietnam (ý ông nói Mrs. Dương Nguyệt Ánh). Nói rằng món nợ của bà đã trả cho nước Mỹ hoàn toàn đầy đủ, kể cả tiền lời (*Your debt to America has been paid in full, with interest*).

***Loại 2** là bọn ích kỷ, cơ hội chủ nghĩa (*selfish opportunists*) những người dễ ghét – đáng khinh bỉ – (*despicable folks*). Loại người này sẵn sàng bán linh hồn cho quỷ dữ (*they are*

ready to sell their souls to devils) trục lợi cá nhân. 18 tỷ dollars Dr. George vừa nói là từ loại người này đổ vào Vietnam. Họ là những con cừu đen.

Loại 3 là loại ngu xuẩn nói nhiều làm ít (All-talk idiots). Họ ngu xuẩn tới nỗi không có lý trí. Họ nhu nhược wọn hèn, ỷ lại, lạm dụng quyền công dân. Họ ngu xuẩn đến nỗi không biết được rằng chính phủ và nhân dân Mỹ chỉ hành động việc gì có lợi chung cho đất nước và nhân dân Mỹ (common interest of America and the American people). Các thỉnh cầu của loại người này, nếu là tôi (Ông Tom) tôi ném ngay vào thùng rác.

Vào cuối bữa cơm chung này, vợ chồng ông Hải tâm sự với nhau một cách đau đớn rằng:

“Ồ nhi. Người mình ngu thật đấy. Dinner Buffet đầu tháng 4 ni, mình không nên góp đồ ăn đến dự nữa. Làm người Việt nhục lắm. Chỉ muốn độn thổ thôi...”

“Ta là người chịu ơn chính phủ và nhân dân quá nhân đạo cứu mang chúng ta qua đây, giúp đỡ ta bước đầu, tìm nơi ăn chốn ở, làm ăn gây dựng sự nghiệp. Khi có đủ lông cánh ta đem tiền bạc về bơm cho những kẻ mà do chính chúng đã gây ra cho chúng ta phải bỏ nước ra đi. Giờ đây ta còn để cho những người (Mỹ bình thường) nhìn ta như những con vật ghê lở, loài sâu bọ.”

Là một người ty nạn bình thường, kẻ viết bài này nghĩ là những lời phát biểu nói trên của một số vị ty nạn cũng như của một vài người Mỹ về việc người Việt ty nạn ở nước ngoài thăm viếng, du lịch, làm từ thiện, đầu tư và gửi tiền về VN có thể là những lời nói thật và những lời nói thật thì thường nghe chói tai.

Cũng qua những bài viết trên mạng, người ta còn tìm thấy những lý do sâu xa của lời yêu cầu này là việc thăm viếng, du lịch, làm từ thiện nguyện, đầu tư và gửi tiền về Việt Nam của người ty nạn, tuy bề ngoài chỉ có ý nghĩa là chúng ta giúp đỡ cho người thân hay cho một nhóm người ở trong nước đang lúc gặp khó khăn, song cũng có nghĩa là chúng ta đã giúp cho đảng CSVN và chế độ cộng sản ở VN vững mạnh và tồn tại lâu dài trên đất nước thân yêu của chúng ta.

Khi du lịch, thăm viếng, làm từ thiện hay gửi tiền về VN với bất kỳ hình thức nào và lý do nào ta phải dùng Mỹ kim và khi khoản Mỹ kim này tới VN tất phải đổi ra tiền CHXHCN/VN để chi dùng. Do đó những đồng MK này trở thành ngoại tệ mạnh nằm trong tay đảng CSVN và chính phủ CSVN. Bằng cách này hay cách khác bọn chóp bu CSVN biến một phần khoản ngoại tệ này vào túi riêng và một phần được dùng vào việc duy trì lâu dài chế độ cộng sản độc tài của chúng trên đất nước Việt Nam.

Nói khác đi khoản ngoại tệ này giúp đảng CSVN và bạo quyền CSVN ngày càng thêm giàu mạnh để tiếp tục công việc cướp đầu, cướp cổ nhân dân trong nước. Như thế có thể nói là việc du lịch, chuyển ngân, đầu tư và làm từ thiện ở Việt Nam là hành động kéo dài

sự “đẩy chết” của đảng CSVN và cũng là hành động kéo dài sự đau khổ của gần một 100 triệu người Việt Nam khác.

Mặt khác quý vị cũng nên hiểu thêm rằng trong một nước dân chủ và đa nguyên ở Phương Đông cũng như Phương Tây, nếu người dân không bằng lòng đối với đường lối điều hành đất nước của một đảng hay của một vị tổng thống thuộc đảng nào đó, thì sau nhiệm kỳ cầm quyền của đảng ấy hay vị tổng thống ấy dân chúng sẽ sử dụng lá phiếu của mình để bầu cho một đảng khác hay một vị TT khác. Song ở Việt Nam hiện nay dân chúng không có quyền này, nếu muốn thay đổi sự lãnh đạo đất nước hiện nay của đảng CS, người Việt ở trong nước không có một sự chọn nào khác hơn là vùng dậy lật đổ chế độ CS độc tài. Do đó mọi khoản tiền người tỵ nạn gửi về Việt Nam dưới bất kỳ hình thức nào đều có nghĩa là kìm hãm tiến trình lật đổ đảng CS và bạo quyền cộng sản ở Việt Nam hiện nay.

Có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà trong bài viết: “**Hãy Mở Mắt To Mà Đọc...**” ông Nguyễn Hải đã trích dẫn lời nói của một nhân viên cao cấp của chính phủ liên bang, Dr. George, đã nói trực tiếp với tác giả, tôi xin được phép lặp lại một lần nữa ở đây để chúng cùng suy nghĩ:

“Một mặt các người Mỹ gốc Việt hợp tác khăng khít (closely co-operate) về kinh tế và tài chánh với chế độ ‘kẻ thù’ của các anh qua việc các anh đổ 18 tỷ đô la về Vietnam hàng năm qua ngả du lịch, chuyển ngân, du hí, và đầu tư (Note: Wells Fargo Bank có đủ tài liệu cấp cho GAO).

Mặt khác, một số tổ chức cộng đồng (a certain number of your community organizations) các anh nộp thỉnh cầu (petition) chánh phủ Mỹ xin dùng áp lực kinh tế với Vietnam để đòi cho các anh vài điều mà các anh có thể tự làm lấy, nhưng chính hành động của các anh (hợp tác kinh tế với chế độ thù nghịch) rồi các anh phản lại thỉnh cầu của các anh. Các anh là lũ hề (you, bunch of comedians).”

Theo thiên ý của kẻ viết bài này, thì những lời yêu cầu và phê phán về việc người Việt tỵ nạn ở nước ngoài gửi tiền về nước, thăm viếng, du lịch, làm từ thiện, kinh doanh, v.v. ở Việt Nam, đã trích dẫn trên đây có thể bị cho là thái quá, vì phần lớn những người Việt phải bỏ nước ra đi không phải là vì họ ghét bỏ quê hương đất nước của họ, mà vì họ ghét bỏ cái chế độ cộng sản thối nát đang ngự trị trên đất nước của họ mà thôi. Do đó, giữa họ và quê hương của họ vẫn còn những mối liên hệ hữu hình cũng như vô hình không thể một sớm một chiều cắt bỏ đi được. Vì lẽ đó người Việt tỵ nạn cần phải cân nhắc kỹ lưỡng sao cho ta có thể không thiếu sót bổn phận đối với thân nhân, đối với quê cha đất tổ và đối với đất nước đã cứu mang chúng ta.

Qua những bài viết trên mạng về đề tài này ta có thể rút ra một số ý kiến tương đối trung dung như sau:

– **Về thăm thân nhân:** Phần lớn người Việt tỵ nạn ở nước ngoài đều có thân nhân hoặc bà con xa gần còn ở VN, nên việc về thăm những người này là điều khó tránh, song ta nên hạn chế việc về thăm thân nhân ở VN vào những trường hợp cần thiết như về để chăm sóc cha mẹ già yếu hay thăm viếng anh chị em ruột trong lúc ốm đau chứ không nên về thăm bà con họ hàng thuộc loại bản canon không tới.

– **Gửi tiền giúp thân nhân:** Một khi biết rõ thân nhân của ta đang trong hoàn cảnh đói khổ chúng ta không thể không gửi tiền để giúp đỡ là một điều bất nhân, song việc gửi tiền về giúp đỡ thân nhân chỉ nên giới hạn ở mức độ xóa đói thôi chứ không nên gửi ở mức độ giảm nghèo. Còn việc gửi tiền về cho anh em hay bà con của ta xây nhà cao cửa rộng thì không nên. Vì như thế cũng có nghĩa là chúng ta vì chỉ muốn một số rất ít bà con của ta sống sung túc, song chúng ta đã vô tình kéo dài cuộc sống nghèo đói và khổ đau của gần 100 triệu người Việt khác.

– **Về Việt Nam du lịch, ăn chơi, ăn tết, làm đám cưới, v.v.:** Những việc này đều có nghĩa là gián tiếp giúp cho chế độ CS kéo dài mãi mãi trên đất nước ta. Do đó ta cũng nên hạn chế tối đa, chứ không nên vì ham du lịch rẻ tiền, vì hội chúng “áo gấm về làng”, vì được tặng bóc là “Việt Kiều Yêu Nước” hay “Khúc Ruột Ngàn Dăm” mà quên đi lý do nào chúng ta phải bỏ nước ra đi. Chúng ta cũng không nên để người bản xứ như ông Tom, chủ văn phòng bất động sản Century 21, gọi người Việt đang sống trên đất Mỹ là bọn: “*ích kỷ, cơ hội chủ nghĩa (selfish opportunists) những người dễ ghét – đáng khinh bỉ – (despicable folks). Loại người này sẵn sàng bán linh hồn cho quỷ dữ (they are ready to sell their souls to devils) trục lợi cá nhân. 18 tỷ dollars Dr. George vừa nói là từ loại người này đổ vào Vietnam. Họ là những con cừu đen.*”

– **Về và mang tiền về Việt Nam để làm từ thiện:** Việc giúp đỡ dân nghèo, cứu chữa người khuyết tật, xây trường học, xây bệnh xá, v.v. nếu không vì danh lợi cá nhân, thì không ai có thể phủ nhận được lòng vị tha hay lòng từ thiện của quý vị cả; song quý vị cũng nên cân nhắc một chút trước khi làm việc này. Theo nhiều người thì việc về và mang tiền về VN làm từ thiện là quý vị đã chọn đúng đối tượng nhưng sai lầm về không gian và thời gian bởi vì hiện thời ở VN đang bị cai trị bởi đảng CS và hiện nay đảng này không hề lo hay chỉ lo lấy lệ đến việc cải thiện đời sống vật chất và tinh thần của dân chúng trong nước, mà chỉ lo việc bảo vệ đảng và bảo vệ đặc quyền đặc lợi cho các đảng viên của nó. Do đó dịch vụ và ngân khoản từ thiện mà quý vị đã, đang và sẽ làm ở VN, có nghĩa là quý vị đã thay thế bốn phận của nhà cầm quyền CSVN hầu giúp chúng rảnh tay đàn áp dân chúng, và tập trung vào việc sử dụng ngân sách nhà nước vào việc xây cất tượng đài Hồ Chí Minh, xây tượng đài mẹ Liệt Sĩ, xây bệnh viện và nghĩa trang hàng ngàn tỷ cho các cán bộ cao cấp cộng sản.

Một khi có sẵn lòng vị tha thì quý vị không nên thu hẹp vào đối tượng phải là người VN ở trong nước mới thỏa mãn lòng mong ước của quý vị, mà phải đặt lòng vị tha ấy trên một bình diện rộng lớn hơn là nhân loại.

Do đó quý vị có thể làm từ thiện bất cứ nước nào trên thế giới mà nơi đó dân chúng còn lạc hậu và chậm tiến. Quý vị cũng có thể theo gương linh mục Nguyễn Bá Thông, một tu sĩ trẻ, chánh xứ giáo xứ Thánh Teresa, hạt Grovetown, bang Georgia, đã tổ chức một chương trình có tên là “One Body Village” nhằm giúp đỡ các trẻ em Việt Nam bị dụ dỗ hay bị bắt cóc làm nô lệ tình dục tại Campuchia và các nước lân cận.

Còn việc gửi tiền về giúp đỡ thương phế binh VNCH để trả món nợ ân tình mà họ đã cho chúng ta vay trước năm 1975; hay việc giúp đỡ cho nạn nhân nhà máy thép Formosa ở Hà Tĩnh để họ có đủ sức tiếp tục tranh đấu đòi quyền lợi chính của họ; hoặc việc hỗ trợ các tổ chức cũng như các nhà tranh đấu cho dân oan, cho tự do nghiệp đoàn, cho tự do dân chủ và nhân quyền, v.v. ở VN là điều vô cùng cần thiết, vì những sự hỗ trợ này có tác dụng rút ngắn tiến trình lật đổ đảng CSVN.

Ngoài những lý do đã nêu ra trên đây để yêu cầu quý vị không nên về VN hay mang tiền về VN dưới bất kỳ hình thức nào, còn một lý do khác nữa là sự an toàn cho bản thân quý vị, vì rất nhiều điều tệ hại có thể xảy ra cho quý vị bất cứ lúc nào. Khi tạm trú trên lãnh thổ Việt Nam, quý vị là đối tượng của những vụ làm tiền, cướp giết, lường gạt, vu oan, giáng họa, v.v. Dưới đây là những dẫn chứng cụ thể về những tệ hại này:

Một Việt Kiều ở Đức bị cướp giết 6,000 Euros:

Theo Công an phường Phạm Ngũ Lão, ông Phạm Hoàn Dương bị hai đối tượng đi trên xe máy phối hợp giết túi xách trước nhà số 20 đường Đỗ Quang Đầu vào chiều 21/2/2018. Sau khi bị cướp tài sản, ông Dương đến công an phường trình báo. Đại diện Công an phường Phạm Ngũ Lão TP/HCM cho biết trong túi xách có 2,300 euro, máy tính xách tay, máy tính bảng và giấy tờ đi máy bay. Hộ chiếu của du khách vẫn còn. Ngay sau khi nhận thông tin, đơn vị đã chuyển hồ sơ vụ cướp lên Đội Điều tra tổng hợp của Công an Quận 1 TP.HCM thụ lý. Ước tính tài sản trong túi xách anh Dương bị cướp khoảng 6,000 euro, tương đương 160 triệu đồng.

Nữ Việt Kiều ở Úc bị lường gạt ái tình:

Chiều 1/2/2018, Tòa án nhân dân thành phố Cần Thơ sau nhiều ngày xét xử sơ thẩm đã tuyên phạt Võ Thanh Hải (39 tuổi) 20 năm tù, Huỳnh Kim Anh (em dâu của Hải) bốn năm tù cùng về tội lừa đảo chiếm đoạt tài sản; Lê Văn Lộc (em họ của Hải) hai năm tù treo về tội che giấu tội phạm.

Theo cáo trạng, Võ Thanh Hải (tự Hải bác sĩ) dùng lời nói gian dối và nhiều thủ đoạn khác nhau để lường gạt nhiều người, một trong những người bị lường gạt là một nữ Việt Kiều ở Úc tên L, Hải đã tạo dựng một mối tình cảm giả tạo và hứa hẹn sẽ kết hôn với nữ Việt Kiều này để mượn tiền làm vốn kinh doanh bất động sản và tổng số tiền mà Hải đã lừa đảo lấy của Việt Kiều này lên tới gần 3 tỷ.

Nữ Việt Kiều ở Canada, Cathy Huỳnh và người bạn Mỹ Kari Bowerman chết vì ngộ độc tại Việt Nam:

Cô Cathy Huỳnh, 28 tuổi, Việt Kiều Canada và người bạn Mỹ của cô tên là Kari Bowerman, 27 tuổi cư dân tiểu bang Wisconsin cùng dạy Anh Văn tại Nam Hàn, và họ bay sang Nha Trang nghỉ Hè vào ngày 29 Tháng Bảy, 2012, nhưng ngày hôm sau được đưa vào bệnh viện Khánh Hòa trong tình trạng “ói mửa, khó thở, và có dấu hiệu mất nước trầm trọng”.

Khoảng 3 giờ sau khi nhập viện, cô Kari qua đời; cô Cathy được cho về, tuy nhiên hai ngày sau cô Cathy cũng từ trần.

Cathy Huỳnh, 26 tuổi, Việt kiều Canada, chết tại Nha Trang với nguyên nhân chết: “Choáng không hồi phục chưa rõ nguyên nhân”.

Gia đình và bạn bè của cô Kari Bowerman, nêu ra giả thiết là hai cô có thể chết vì trúng chất độc của thuốc trừ sâu.

Trả lời phỏng vấn của đài CNN, cô Jennifer Jaques, chị của Kari cho biết, “Thật là ác mộng khi cố đi tìm thông tin về cái chết của em tôi. Không có báo cáo của bệnh viện. Không có báo cáo của công an. Không có cái gì hết. Bất cứ điều gì đã xảy ra cho em tôi, tôi muốn chắc là nó không xảy ra cho ai khác hết.”

Bà Huỳnh Thị Hương, mẹ của Cathy Huỳnh, từ Ontario, Canada bay về Việt Nam lo hậu sự cho con gái, tỏ ra tức giận khi phát biểu với báo chí, “Tôi thật sự tức giận về sự vô trách nhiệm của đội ngũ nhân viên y tế trong bệnh viện. Con tôi chết bởi nó không nhận được sự chăm sóc, điều trị cần thiết khi được đưa vào bệnh viện.”

Một Việt kiều Pháp bị đâm chết tại Vũng Tàu:

Ngày 7/10, Tòa Phúc thẩm TAND Tối cao tại TP/HCM xử phúc thẩm đã bác kháng cáo của bị cáo, tuyên y án tù chung thân với Danh Chơn (SN 1989, ngụ Kiên Giang, tạm trú TP Vũng Tàu) về tội “Giết người”.

Theo bản án sơ thẩm, tối ngày 19/7/2013, anh Lê Quốc Bảo lấy xe máy chở bạn là Liên Quốc Vinh (SN 1977, Việt kiều Pháp) đến thuê phòng tại nhà nghỉ Thanh Hoa (số 17A, đường Yên Bái, TP Vũng Tàu) do anh Phạm Đăng Quang quản lý.

Lúc này, anh Quang, Danh Chơn cùng 3 người bạn đang ngồi nhậu nên Vinh cũng sà vào nhậu chung, còn anh Bảo quay xe ra về. Nhậu được một lúc thì anh Quang nói vị khách Việt kiều đưa giấy tờ để ra công an phường làm đăng ký tạm trú. Nhưng Vinh trả lời không mang theo giấy tờ tùy thân, chỉ có một đăng ký xe máy nhưng đứng tên người

khác nên anh Quang không cho thuê phòng. Vinh liền nói: “Không cho thì đi chỗ khác, có tiền thuê đâu chẳng được”.

Lúc này, Chon đang ngồi nghe Vinh nói thế nghĩ là anh này cậy có tiền hách dịch nên nảy sinh ý định dạy cho vị khách Việt kiều “một bài học”. Nghĩ là làm, Chon cầm dao bấm rồi chạy xe máy đuổi theo anh Vinh. Khi gần tới số nhà 47 Yên Bái, thấy anh Vinh đang đi bộ trên đường, Chon xuống xe cầm dao đâm một nhát vào hông nạn nhân rồi bỏ chạy. Mặc dù được người dân đưa đi cấp cứu kịp thời nhưng anh Vinh đã tử vong do vết thương quá nặng.

Việt Kiều Mỹ về nước đầu tư ôm đầu máu bỏ của chạy lấy người:

VietPress USA ngày 12/6/2016 có đăng một bài báo nguyên văn như sau: “Nhà ‘đại Việt kiều Yêu nước’ có nhiều bằng cấp do Chủ tịch nước Trương Tấn Sang, Thủ tướng Chính phủ CSVN Nguyễn Tấn Dũng; Phó Thủ tướng kiêm Bộ trưởng Ngoại giao CSVN Phạm Bình Minh trao tặng; có ‘vinh dự’ đọc diễn văn ca ngợi đảng CSVN và Nhà nước CHXHCNVN trong Đại hội Họa Mặt Kiều Bào Mừng Xuân Quê Hương Ất Mùi 2015; có công thu xếp các phái đoàn CSVN qua kết nghĩa ‘Sister Cities’ với nhiều thành phố ở Hoa Kỳ, hôm nay được chính thức ôm đầu máu bỏ của chạy lấy người.”

Bài báo còn thêm rằng: “Tin từ Hà Nội vừa tiết lộ rằng văn phòng Trung ương đảng CSVN và Thủ tướng CSVN Nguyễn Xuân Phúc đã ra quyết định theo yêu cầu của liên Bộ Tài Chánh và Bộ Tài Nguyên Môi trường cho thanh tra thuế vụ; thanh tra vi phạm môi trường, truy thu trốn thuế và xử lý các vi phạm của ‘Kiều bào Yêu nước của ta’ là ‘Vua rác David Dương’ liên quan đến hoạt động đầu tư ‘công nghệ mới nhất của Mỹ’ về chôn rác tại dự án xử lý rác thải ở Đa Phước thuộc thành phố Sài Gòn.”

Việt Kiều Hòa Lan về thăm Quê Hương bị án 23 năm tù:

Khánh Hòa (VNN) – Một Việt Kiều từ Hòa Lan về thăm Việt Nam vào tháng Tám năm 1999 bị truy tố và bị kết án 23 năm tù. Theo tin của báo Người Lao Động ông Hồ Lưu 48 tuổi định cư tại Hòa Lan đã về thăm quê ông ở tỉnh Khánh Hòa đã bị bắt để điều tra về tội cướp ghe và tội sát nhân đã xảy ra 20 năm trước.

Cũng theo tin của nhật báo cộng sản, ông Hồ Lưu và hai người khác từng sống tại xã Đông Tác, Phú Yên, Tuy Hòa. Ba người này đã cướp ghe của một ngư phủ để vượt biên cùng 12 người khác mà họ đã thu tiền và vàng bạc trước đó. Khi ghe ra tới hải phận quốc tế, họ đã giết 12 người này và ném xác xuống biển. Bản tin không cho biết bằng cách nào mà người địa phương biết được ông Hồ Lưu đã lường gạt và giết người vượt biển.

Qua những trích dẫn trên đây ta có thể rút ra được một kết luận chung rằng việc gửi tiền và chi tiêu Mỹ kim tại Việt Nam dưới bất kỳ dưới hình thức nào cũng có nghĩa là ta đã nuôi dưỡng và làm giàu cho đảng CSVN và nhà cầm quyền CSVN để chúng đàn áp và

bóc lột lâu dài nhân dân ta. Mặt khác, người Việt ty nạn cộng sản ở nước ngoài về Việt Nam dưới bất kỳ hình thức nào thì sinh mạng của quý vị khi sống ở VN cũng không được an toàn. Quý vị nên “động não” một chút, trước khi quyết định về thăm hay làm bất cứ một việc nào đó ở Việt Nam.

Huy Vũ

huyvu1525@hotmail.com

[1] **GAO**: General Accounting Office, một cơ quan thành lập vào 1921 bởi luật kế toán và ngân sách để giúp QH Hoa kỳ kiểm soát các khoản chi tiêu của chính phủ Hoa Kỳ.

Nguồn: Internet eMail by **psxh** chuyển

Đăng ngày Thứ Bảy, June 5, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH